

C.O. ROSENIUS
ROMERBREVETS
BUDSKAP

Rom 9, 4-5

4 og 5: de som er israelitter. Dem tilhører barnekåret, herligheten, paktene, lovgivningen, gudstjenesten og løftene. Også fedrene tilhører dem, og fra dem er Kristus kommet etter kjødet, han som er over alle, den evig velsignede Gud. Amen.

de som er israelitter. Det som opprører hjertet mitt så enormt, vil Paulus si, er at de er et så spesielt folk. De er benådet av Gud framfor alle andre folk. Og på tross av alt dette er de på vei til fortapelse! Først og fremst er de "israelitter". Det vil si at de er de troende fedres barn. De stammer fra den patriarken som hadde mottatt så stor nåde, og som også hadde gitt dem sitt navn. Han som Gud hadde latt få oppleve så mange nådefulle åpenbarelses. Det vi spesielt husker er det møtet med Gud som gav ham navnet "Israel", og som samtidig var et budskap om hvordan Guds Sønn en gang skulle bli åpenbart i kjød (se 1Mos 32). I et menneskes skikkelse kjempet Herren med patriarken og gav ham til sist dette vitnesbyrdet: "Du skal ikke lenger hete Jakob, men Israel (den som kjemper med Gud), for du har kjempet med Gud og med mennesker og vunnet".

De er altså barna til så høyt benådede fedre at Gud brukte disse fedrenes navn for å skildre hvem han selv var. Da Moses spurte Gud om hans navn, svarte han først: "Jeg er den jeg er". Men deretter sa Gud til Moses: "Så skal du si til Israels barn: Herren, deres fedres Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs Gud, har sendt meg til dere. Dette er mitt navn til evig tid, så skal de kalle meg fra slekt til slekt" (2Mos 3: 15, konf. Mat 22: 32). Og flere steder i Bibelen viser hvor høyt Paulus verdsatte Israels opprinnelse og navn (se f. eks. 2Kor 11: 22, Fil 3: 5). At dette folket skulle gå fortapt var selvsagt noe som måtte gripe ham dypt i hjertet.

Dem tilhører barnekåret. At barnekåret tilhørte Israels folk, sikter egentlig til at Gud, blant alle andre, hadde utvalgt dette folket som sitt eget. Hadde vaktet, fulgt og beskyttet dem som sine egne barn. Vi har Herrens egne ord på dette. F. eks. i 2Mos 4: 22-23: "Så sier Herren: Min sønn, min førstefødte er Israel. Jeg sa til deg (Faraos): La min sønn fare". Og 5Mos 14: 1-2: "Dere er barn av Herren, deres Gud. Et hellig folk er du for Herren din Gud. Deg har Herren utvalgt av alle de folk som er på jorden til å være hans eiendomsfolk". Jer 31: 9, 20 - konf. Jes 63: 16: "Jeg skal være en far for Israel, og Efra'im er min førstefødte" - "mitt kjæreste barn". Det lå en dyp og hemmelighetsfull grunn for den faderlige omsorgen Herren hadde for Israel, og som kommer til uttrykk i disse ordene. Det var dette at hans evige Sønn liksom var innesluttet i Israel. Og det var innenfor dette folket han skulle fødes som menneske.

Ennå en konkret grunn for at apostelen kunne si at barnekåret tilhørte Israel, var at det var bare innenfor dette folket Guds sanne barn fantes i Det gamle testaments tid. For det var bare blant dem Herrens ord den gang fantes, og det er alltid bare Guds ord som føder åndelige barn. Så også i den

mening kunne det sies at barnekåret tilhørte Israel. Det var i Israel Gud hadde sine barn på jord. Hele folket var en utvalgt ætt, som han elsket og så på som sine barn. Og i det folket fantes også sanne åndelige barn som var født og ledet av Ånden, med de samme karakteristiske kjennetegn som vi finner i kap. 8, v. 14-15. Dette vitner spesielt Davids Salmer om, selv om nok den ånd barnet hadde i Det gamle testamente mer liknet arvingen som er under formynderskap (Gal 4: 2).

herligheten. Med dette sikter Paulus til de mange ganger Gud åpenbarte seg i sin herlighet for Israel. Spesielt taler det nok om det de med sitt eget språk skildret med "Herrens herlighet" som hvilte over nådestolen. Først i tabernaklet, og senere i det aller helligste i templet, i en underbar sky som Herren talte ut fra. Allerede under vandringen i ørkenen åpenbarte Gud sin herlighet, i skystøtten om dagen og i en ildstøtte om natten (2Mos 13: 21, 40: 34, 3Mos 16: 2, 1Kong 8: 10, 2Krøn 5: 13). Det taler, kort sagt, om at Herren selv bodde i Israel. Der hadde han valgt ut sin helligdom hvor han holdt til, og der åpenbarte han seg på en helt spesielt måte, i forhold til alle andre folkeslag. Dette var Israels herlighet. Paktene. Gud hadde opprettet to store pakter med Israel. Og disse paktene var folkets grunnvoller på ethvert område. Det var pakten med Abraham og pakten som ble opprettet ved Sinai. Dette at Herren selv hadde opprettet særskilte pakter med dette folket, og at de likevel nå på grunn av sin vantro var på vei mot evig fortapelse, har uten tvil vært noe av det som har vekket den aller største nøden i apostelens hjerte.

Lovgivning. Her tales det om en lov som er uttrykt i konkrete ord og bud. Alle andre folkeslag hadde bare samvittighetens tilslørte, lovtunge røst. De var prisgitt sine egne villfarne tanker og trollmennenes bedrag, i spørsmålet om hva som er Guds mål og vilje. Men Israels folk hadde altså Guds egne ord og bud som lykt for sin fot og lys på alle sine veier, bare de ville følge dette lyset. Israel ble utvalgt til å motta, å håndheve og til å viderefremme Guds egen hellige lov til alle jordens mennesker. Gudstjenesten. Dette sikter til den ordningen for gudsdyrkelsen og tilbedelse som Gud hadde forskrevet dette folket gjennom Moses. Dette foregikk først i tabernaklet, og senere i templet, gjennom alle de ofringene, renselsene og andre seremonier som prestene forrettet. Alle andre folk var overlatt til sine egne kløktige oppfinnelser. Bare Israels folk hadde sin dypt betydningsfulle gudstjeneste som var innstiftet av Gud (Heb 9: 1-9, 10: 1).

Og løftene. Hele deres hellige Bibel viser oss hvor mange og store løfter som var gitt til Israel. Men der var ett løfte som strålte som selve solen blant alle de andre løftene; løftet om Frelseren som skulle komme, Messias, Herrens salvede. Og så, når nå til og med oppfyllelsen av løftene var kommet, skulle de altså føre ulykke over seg selv gjennom sin vantro! Jo, her var det sannelig grunn til stor nød, når Paulus tenkte på alt dette.

Også fedrene tilhører dem. Det vil si at de er sønner og etterkommere av de troende patriarkene som hadde mottatt så stor nåde og velsignelse: Abraham, Isak og Jakob sammen med mange andre markerte Guds menn i Skriften; konger, profeter og andre hellige. Fedrene deres hadde elsket Gud og lengtet etter at Kristus skulle komme. Og de som så endelig opplever denne salige dagen, de

forakter ham. Det er de hellige fedrenes barn som nå i sin vantro er på vei til fortapelsen! Det er dette som gir Paulus den inderlige nøden. Men når det gjelder disse fedrenes barn, så føyer han ennå noe til, som uten tvil var det ømmeste punktet i den nøden som plagde ham. Han sier: og fra dem er Kristus kommet etter kjødet. Dette er høydepunktet og fullbyrdelsen av alle de fortrinn Israel hadde. Den dyrebare Herren Kristus var født inn blant dette folket. De hadde den høye utvelgelse og nåde å være de nærmeste slektningene til verdens Frelser. De var det folk som Gud spesielt med dette målet for øye hadde utvalgt framfor alle andre, og hadde oppfostret med så stor omsorg. Men i dette taler også Paulus noe om Kristus, som er verd å legge merke til. Med ordene: "etter kjødet" sier han ikke bare at Kristus er et sant menneske, når han har kommet til jord i et legeme, født av en menneskelig slekt. Med uttrykket antyder han at Kristus også har en annen natur og opphav enn denne menneskelige. For vi finner ellers aldri tilføyelsen: "etter kjødet" når det tales om noens opphav.

Han som er over alle, den evig velsignede Gud. Når alt dette uttrykkelig sies om Kristus; at han "er over alle, den evig velsignede Gud", har vi her et av de særegne skriftstedene som taler om vår Herre Jesu Kristi evige guddom. Paulus har først talt om Kristi menneskelige opphav. Dermed var det nå naturlig også å minne om hans guddommelige natur. Her gjør han det med klare og utvetydige ord. Det vil alltid finnes fiender av vår Herre, og mennesker som forneker at han også er Gud, men som i all sin dårskap likevel ikke ønsker å forkaste hele Skriften. Men nettopp disse har til alle tider fått store problemer med dette skriftstedet. Desto mer dyrebart er dette ordet for alle dem som tror. Særlig for dem som stadig bombarderes med tvilens glødende piler. Selv om du aldri har tvilt på Kristi guddom, så tenk likevel grundig over hvor stor og verdifull den troen er som du bekjenner! Tror du virkelig at den evige Gud er blitt et menneske akkurat som oss, men uten synd? Tenk grundig etter hva det betyr, og hva det fører med seg. Og tenk om vi ikke hadde hatt tilstrekkelige vitnesbyrd om alt dette! Så pris da Gud for at Skriftens vitnesbyrd i dette vårt livs største spørsmål er så tilstrekkelige og utvetydige.

Vi vil minne hverandre om noen av disse. Men i den mengden vi har av slike vitnesbyrd tar vi nå bare for oss de som taler om hva Kristus har vært og gjort før han ble menneske. Han står for Faderen og sier: "Brennoffer og syndoffer hadde du ikke behag i. Da sa jeg: Se, jeg kommer - i bokrullen er det skrevet om meg - for å gjøre din vilje, Gud". Og videre: "Siden barna har del i kjøtt og blod, fikk han selv del i det på samme måten" (Heb 10: 6-7, 2: 14, Sal 40: 7-9). Disse skriftstedene forteller oss at han var til før han ble menneske. Det samme gjelder det merkelige ordet i Joh 1: "I begynnelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Alt er blitt til ved ham, og uten ham ble ingenting til av det som ble til. Og Ordet ble kjød og tok bolig iblant oss, og vi så hans herlighet, den herlighet som den enbårne har fra Faderen, full av nåde og sannhet". Her sies det uttrykkelig at den samme som i begynnelsen skapte alle ting, ble kjød og bodde blant oss.

Det samme ser vi i Fil 2 der det sies om Kristus at han, da han "var i Guds skikkelse, ikke holdt det for et tilranet gode å være lik Gud, men han (gav avkall på det) uttømte seg selv, tok på seg en tjeners skikkelse, og kom i menneskers likhet. I sin framtrede var han funnet som et menneske". Av uttrykksformen; at Kristus selv tok på seg en tjeners skikkelse og ble menneske, ser vi at han var til

før han gjorde dette. Han sier også selv at han var i himmelen før han kom til jord: "Ingen har steget opp til himmelen, bortsett fra han som kom ned fra himmelen, det er Menneskesønnen som er i himmelen" (Joh 3: 13). Og i v. 31 sier døperen Johannes det samme om ham: "Han som kommer ovenfra, er over alle". Og Kristus sier også: "Jeg er kommet ned fra himmelen, ikke for å gjøre min egen vilje, men hans vilje som har sendt meg" (Joh 6: 38 konf. v. 33, 41, 50, 51, 58). Og videre: "Hva da om dere skulle se Menneskesønnen stige opp dit hvor han var før?" (v. 62). "Og nå, Far, herliggjør meg hos deg selv, med den herlighet som jeg hadde hos deg før verden ble til" (Joh 17: 5). Hører du disse ordene? Han var hos Faderen før denne verden fantes.

Videre sies det mange steder at alt er skapt ved Sønnen. I tillegg til det vi allerede har nevnt i Joh 1: 3, sies det også i Kol 1: 13, 16 om "Guds elskede Sønn": "I ham ble alle ting skapt, de som er i himmelen, og de som er på jorden, både synlige og usynlige, enten det er troner eller herredømmer, myndigheter eller makter. Alle ting ble skapt ved ham og for ham". Og i Heb 1: 2 leser vi: "Ved ham har han også skapt alle verdener". Disse skriftstedene viser uttrykkelig at Jesus Kristus, som gikk her på jorden, har skapt alle ting. Og at det skjedde før han ble menneske. En slik person må jo være den evige Gud selv. I Mika 5: 1 ser vi også at den samme som skulle fødes i Betlehem, var til fra evighet av: "Men du Betlehem, Efrata, som er liten til å være blant Judas tusener! Fra deg skal det utgå for meg en som skal være hersker over Israel. Hans utgang er fra gammel tid, fra evighets dager". Det samme uttalte Herren Jesus i majestetisk verdighet til jødene: "Sannelig, sannelig sier jeg dere: Jeg er (Guds eget navn: Herren) før Abraham var" (Joh 8: 58).

Men hvorfor skal vi fortsette å regne opp ennå flere av alle disse vitnesbyrdene? La oss bare prise og tilbe Jesus Kristus, han som var født av Israels folk "etter kjødet", "han som er over alle, den evig velsignede Gud"! Med dette har Paulus sluttet å regne opp alle de fortrinn Gud i sin nåde hadde overøst Israel med. Hvis han bare hadde nevnt Kristi menneskelige natur og opphav, ville det ikke kommet fram det som lå ham på hjertet; hvor uendelig høyt dette folket var benådet og velsignet framfor alle andre. Men ved at han sier at "han som er over alle, den evig velsignede Gud" var født inn i dette folket, da hadde han skildret det største som kan kalles herlighet og opphøyelse. Og som avslutning på denne utlegningen som viser at Kristus var Gud, legger nå apostelen til et Amen. Amen var en bekreftelse, et ord som stadfestet at det som var sagt, var en viktig og urokkelig sannhet. Slik ble den sannheten at Jesus Kristus var den evige Gud, rettmessig bekreftet med "Amen". Det har vi sett gjennom de skriftstedene som er sitert. Kristus er Gud over alle ting, velsignet i evighet. Amen.

Nå har apostelen skildret de forholdene som gjorde at han hadde så stor en sorg og stadig nød i sitt hjerte for sine brødre, jødene, skyld. I slutten av kapitlet forklarer han hva det er han har villet si med alt sammen. Det var at disse brødrene som til og med jaget etter rettferdighetens lov, likevel ikke hadde fått rettferdighet og derfor gikk fortapt, bare fordi de i sin vantro "støtte mot snublesteinen". På grunn av sin vantro skulle de gå fortapt, disse som framfor alle andre folk på jord hadde opplevd så mye nåde og velsignelse. Da kan vi forstå hvorfor sorg og nød hadde grepet apostelens hjerte. Ja, så forskrekkelig alvorlig er da også den sannheten. For det viser

at alle de største opplevelser av Guds nåde som noe menneske på jord kan ha, er ikke noen sikker garanti for at de blir frelst. På tross av alle disse velsignelsene vil de dø i sine synder, hvis de mangler den levende troen på Kristus.

At Gud i sin nåde velsigner oss på mange synlige vis, er så langt fra noen stadfestelse på vår frelse. Skriften vitner tvert imot om at fordømmelsen over oss bare øker i den grad vi har opplevd mye av Guds nåde - hvis vi likevel lever og dør i vår vantro. "Hver den som mye er gitt, av ham skal mye kreves. Og den som er betrodd mye, han skal bes om enda mer" (Luk 12: 48). Det var nettopp over de byene hvor Kristus hadde gjort sine største undergjerninger, men hvor de likevel ikke hadde omvendt seg, at han forkynte de skrekkeligste vé-rop. Hvordan skal det så gå med dem som ikke bare har det lys og all den nåde som Israel hadde opplevd, men som også har det lys og nådens under som kristendommen gav oss gjennom Kristi fullbrakte forsoning? Når Ånden er utgytt i rikt monn, vi har evangeliets fulle lys, og alle de bevis på Åndens verk som er åpenbare på jord! Dette kan du lese om i Heb 2: 1-4, 10: 26-31 og andre steder. Må Herren Gud vekke alle opp så vi lar slike ord prøve oss!

Å, hvor heldige de er, alle de som er blitt vekket opp av søvnen, som har fått et åndelig sinn så de kan se og tro på Sønnen. Kristus er jo den evige Gud. Guds evige Sønn er jo blitt menneske og vår bror, bare for at han kunne bli vår Frelser og stedfortreder! Så ligger det bak dem; tiden da de jaget etter rettferdighet, men bare ble tuktet og aldri ble annet enn syndere overfor loven. Nå tror de bare på ham som er lovens ende og vår rettferdighet. Og da må de jo sannelig være sikret i all evighet mot enhver dom etter loven, ja, ha en høy og evig nåde hos Faderen. Hva betyr det da at jeg er syndig, død og avmektig, - når Guds evige Sønn er blitt menneske? Bare i ham er alt gjenopprettet! Bare i ham er det Faderen har sitt velbehag! Dette er noe som også kan gjøre mitt døde hjerte levende i kjærlighet og nidkjærhet. Salige er da alle de som tror på Sønnen! Ja, salige er alle de som har sin tillit i ham!